

Spørgsmål 22:

Hvorledes kan det forventes at ville påvirke forbruget, hvis der med hensyn til fradrag for renter indføres en regel om, at kun renter af gæld vedrørende erhvervsvirksomhed og vedrørende uddannelse kan fradrages ved opgørelsen af den skattepligtige indkomst?

Svar:

En regel som den omtalte må antages at ville virke begrænsende på forbruget, men det er ikke muligt at udtale sig om omfanget af denne virkning.

Det bemærkes herved, at reglen muligvis vil kunne praktiseres for lønmodtagere, men at dette næppe kan lade sig gøre for de erhvervsdrivendes vedkommende. Den erhvervsdrivende skal efter reglen have fradrag for renter af gæld vedrørende sin virksomhed. Det vil imidlertid ikke være muligt at konstatere, om de bestemte penge, en erhvervsdrivende får ind ved optagelse af et lån, anvendes til privat forbrug eller indgår i hans virksomhed. Heraf følger også, at man ikke kan lade det være afgørende for fradragsretten, om den sikkerhed, der eventuelt stilles for lånet, er et privat aktiv, f. eks. en villa, eller aktiver i virksomheden.

Spørgsmål 23:

Kan der gøres noget for at begrænse løbetiden for lån til bilkøb?

Svar fra justitsministeriet:

Der er rent lovt teknisk intet til hinder for at indsætte en bestemmelse i lov nr. 224 af 11. juni 1954 om køb på afbetaling, hvorefter der ikke gyldigt kan tages ejendomsforbehold med hensyn til visse genstande, såfremt sidste afdrag skal betales senere end en vis frist efter tingens overgivelse. Der er heller intet til hinder for at udbygge bestemmelsen med en bestemmelse om, at ejendomsforbeholdet bortfalder, hvis sælgeren ikke inden en vis frist fremsætter begæring over for fogeden om tilbagetagelse af tingen og herefter fremmer sagen uden unødigt ophold.

Spørgsmålet om, hvilken virkning bestemmelser af denne art vil få, afhænger af, i hvor høj grad sælgeren lægger vægt på at få sikkerhed gennem ejendomsforbehold fremfor at få sikkerhed på anden måde,

f. eks. gennem underpant eller kaution. Justitsministeriet er ikke i besiddelse af materiale, der kan belyse dette spørgsmål.

Den form for kreditgivning, som man navnlig kunne tænke sig ville finde anvendelse, hvis der indføres tidsmæssig begrænsninger af gyldigheden af ejendomsforbehold, er salg på afbetaling uden ejendomsforbehold, men med underpant i den solgte genstand for restkøbesummen. Det må i denne forbindelse fremhæves, at justitsministeriets udvalg vedrørende underpantning af løsøre var inde på spørgsmålet om at indføre tilsvarende begrænsninger i pantrettens gyldighed, som gælder for gyldigheden af ejendomsforbeholdet (d. v. s. regler om mindsteudbetaling). I udvalgets betænkning (betænkning nr. 172/1957) udtales det side 15:

„Udvalget har imidlertid navnlig næret betænkelighed ved at overføre en ugyldighedsvirkning til underpantning, fordi pantebrevet ikke fremtræder som udstedt i anledning af køb, og krav herom ikke kan opstilles. Dette har navnlig betydning i forholdet til den, der senere erhverver eller belåner pantebrevet. Det vil endvidere være vanskeligt at hindre transaktioner, der bringer forholdet uden for en ugyldighedsregels område, f. eks. ved at køberen opnår lån til betaling af købesummen hos en tredjemand, imod at denne modtager pant i genstanden, og sælgeren påtegner pantebrevet som kautionist. Udvalget har overvejet i stedet for en ugyldighedsregel at foreslå indført en strafferegel, men er dog vejet tilbage herfor, fordi en straffenorm ikke vil være heldig. Det vil kunne virke stødende, at straf skal ramme pantthaveren, navnlig når anmeldelse sker af pantsætterten, der ved trussel herom tillige vil kunne udøve en uheldig pression. Fogeden vil fremdeles blive sat i en kedelig situation, når det under fogedforretning viser sig, at et minimumskrav ikke er opfyldt. Udvalget må være af den opfattelse, at der ikke på forhånd kan siges noget sikkert om, hvorvidt det vil være nødvendigt at supplere afbetalingslovens regel med en regel om pant. De fremhævede betænkeligheder må imidlertid gøre det naturligt at afvente udviklingen og først tage spørgsmålet op til fornyet overvejelse, når og hvis handelspraksis ændres.“